

LIESBETH KAMERLING

Leeftijd: 33
Beroep: Actrice
Woont: 's Zomers in Amsterdam, 's winters in de Franse Alpen
Kinderen: Valentijn (5) en Jack (0)

Trots

Op de OK

Jack is er!

Geboortekaartje Jack

Ik lig op de operatietafel en voel het mes in mijn buik snijden. Het is namelijk zo, heeft de anesthesist me net uitgelegd, dat er verschillende gebieden zijn te verdoven. “Met een ruggenprik schakelen we jouw warmte- en koudesensoren uit. Je kunt je spieren van je benen niet meer bewegen, en je voelt natuurlijk geen pijn. Maar je tastzin kunnen we niet uitschakelen, dus je zult alles voelen.” Dat was precies waar ik nachtmerries over heb gehad gedurende de laatste acht maanden van mijn zwangerschap. Mijn eerste bevalling was ook een keizersnede, en ik troostte mezelf met de gedachte dat het geduw en getrek aan mijn buik toen vast kwam doordat het een spoedkeizersnede was. Dat bleek niet het geval.

Vanaf 7.15 uur zitten we in de kamer waar ik later die ochtend weer zal terugkeren met baby Jack in mijn armen. Om 8.45 uur komt er een verpleegster binnen, die me zegt dat ik het blauwe jasje moet aantrekken en dat we daarna meteen naar de OK gaan. Die anderhalf uur met Frans in dat kamertje kon ik nog net mijn zenuwen onderdrukken, maar na de verpleegster raak ik echt in paniek. Als ik eenmaal op bed lig te bibberen met blauwe jas, en Frans zegt dat ik best bang mag zijn, komen de eerste tranen. Ik ben zo ontzettend bang. En ik heb moeite met het tonen van angst. Ik houd me liever groot. Maar nu kan ik niet anders meer. Hoe ver je ook van elkaar kunt afdrijven door hormonen, nu voel ik me heel verbonden met Frans.

De verpleegsters komen ons halen en leggen ondertussen uit wat er allemaal gaat gebeuren. Opeens wil ik alles precies weten. In welke kamer de ruggenprik wordt gegeven en of het echt zo'n pijn doet. Wanneer ik mijn benen weer kan bewegen, of ik er misselijk van word en hoelang het ook alweer allemaal duurt. Terwijl ik over de gangen word voortgeduwd, word ik onrustig als ik Frans niet meer zie. “Waar ben je?!” “Hier schat, achter je, we gaan de lift in.” Eenmaal op het operatiebed, met een doek ter hoogte van mijn borst zodat ik niks kan zien, voel ik Frans niet meer. Ik móet Frans zien en zijn hand op mijn arm voelen. En later op mijn andere arm ook de hand van de anesthesist. Doordat ik in paniek ben, denk ik dat de verdoving niet werkt (of hij werkte echt niet). Toch moet ik een ‘oké’ geven om te beginnen. Dat doe ik dus maar.

Het is weer een geduw en getrek, maar het gaat zo snel, dat het toch meevalt. Om 9.45 uur wordt Jack geboren. Ik zie het verschil niet met Valentijn. Het eerste wat ik zeg, is: “Jeetje, wat mooi! Oh, wat is 'ie lief. En wat lijkt 'ie op Valentijn!” Ik moet huilen van geluk en ontlasting, Frans ook. Eenmaal thuis valt de pijn me vies tegen. Ik word er boos van en vind het ook heel moeilijk om afhankelijk te zijn en alles te moeten vragen. Moeder van twee ben ik nu. Ik merk meteen dat ik de aandacht moet verdelen en waak ervoor nog genoeg momenten met Valentijn te hebben, zoals na school een spelletje doen en hem helemaal uithoren. Ons bed is eigenlijk al een paar jaar een trampoline en we dansten vaak op harde muziek. Au, dat kan nu even niet.

Zijn we compleet nu? Dat gevoel heb ik nog niet. Als het aan ons ligt, komt er nog wel één bij, over een jaar of drie.

Voor het laatst de stad in met zijn drieën. Vanaf morgen zijn we met z'n vieren!

Broertjes